ကာရာအိုကေ အချစ်

တရားခံအစစ်က ကတ်နက်။
သူ... မနေ့ကမှ သဘော်က ပြန်ဆင်းလာတာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့လဲ (၁၀) နှစ်လောက် ကွဲကွာနေတော့ ပျော်ကြတာပေါ့... သူ့မှာပါလာတဲ့ နိုင်ငံတကာ အရက်အမျိုးမျိုးတွေ ယူလာ ထုတ်တိုက်။ သောက်လိုက်... စားလိုက်... ။

"မင်းက အင်ဂျင်နီယာသာပြောတယ်... ကားလဲမရှိ..."
"ဟ မင်းတို့ လို ဒေါ်လာနဲ့ လစာရတာမှ မဟုတ်တာ... ပြီးတော့ ကလိမ်ကကျစ်လဲ ငွေမရှာချင်ဘူး။
တစ်ယောက်ထဲသမားပဲကွာ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရှိရင် လုံလောက်ပါတယ်။"
"မိန်းမကျတော့ ဝယ်စားသလား"
"သူတောင်းစား... မင်းလိုမှတ်နေလား။ ငါက မင်းနဲ့တောင် အတူစား အတူသွား မနေရဲဘူး။ သိလား"
"ဘာကြောင့်..."
"ဟား... ထိုင်း... ဂျပန်... မလေးရှား... တရုတ်... မင်းသွားတဲ့နေရာတွေက အေ ပေါတဲ့နေရာတွေချည်းပဲ"
"ဟားဟား အရူး... ပေါက်ကရမပြောနဲ့ တကမ္ဘာလုံး အိပ်ချ်အိုင်ဗီ ပြန့်နှံ့နေတာ။ ဟားဟားဟား အဲ့ဒါကိုကြောက်ရင် အပျိုစစ်စစ်ရှာယူ .. '
"ဒါဆို မင်းနမပဲရှိမယ်"
"တော်ပါကွာ... ကျောင်းမှာကတည်းက လိုက်ပါလိုက်ပါနဲ့ တဖွဖွပြောနေတာ... မင်းကိုက လက်နှေးတယ်။ မင်းရရင် သူများဖြုတ်ပြီးသားလိုဟာမျိုးပဲရမယ်။ အရူး ဟားဟားဟား... ငါ့နမလဲ ရည်းစားရသွားပြီကွ။"

မြို့ပြ အင်ဂျင်နီယာ ကိုထွန်းနောင်၏ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးမှာ မြို့သစ်အစွန် လယ်ကွင်းများဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည်။ စိတ်ကြိုက်ဒီဇိုင်း ကိုယ့်ဘာသာဆွဲ၍ လက်သမား ပန်းရံဆရာ... မွန်ကြီးတို့အဖွဲ့ကို ဆောက်ခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မွန်ကြီးက အသက်(၃၀)ကကျော်မျှသာရှိသော မော်လမြိုင်သား လူလည်...။ သို့သော် ကိုထွန်းနောင်အပေါ်၌ သစ္စာရှိသည်။ ကတိတည်သည်။ ရိုးသားတိကျသော ကိုထွန်းနောင်ကို လုပ်ငန်း ကိစ္စမျိုးမှအပ အခြားဘာကိစ္စမှ မရောယှက်ဖူး... ကက်နက်ရောက်လာမှ မွန်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ရသည်။ ထိုနေ့က ကတ်နက်နှင့် အိပ်ရှေ့ဧည့်ခန်း၌ ဘော်ဒဂါတစ်ပုလင်း ကြက်ကြော် ကြက်ဥဟတ်ဖရိုက် ဝက်အူချောင်း အာလူးအချောင်းကြော် ဝက်နံရိုးကြော် စသည်ဖြင့် ကတ်နက်ဝယ်လာသမျှကို အပီအပြင်ဆွဲနေစဉ် မွန်ကြီးရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
"အတော်ပဲ ဆရာ့ကို ပြုစုချင်နေတာ... ဟဲဟဲ"
"ဧည့်သည်သူငယ်ချင်း လာလို့ဗျ။ နို့မို့ဆိုကျွန်တော် မသောက်ဘူး။"
"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော် အခုလိုကားနဲ့ စတိုင်ဖြောင့်နေတာ ဆရာ့ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ ဟဲဟဲ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ပြုစုချင်နေတာကြာပါပြီဆရာ။
တကယ်ဗျ သိလား ဆရာလေးသူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတဲ့ အင်ဂျင်နီယာတွေထဲမှာတော့ တကယ့်လူရိုးပဲ"
"အဲ့ဒါ ငတ်ချင်လို့"
ကတ်နက်က မူးမူးနဲ့ တစ်လုံးဝင်ထောက်ပေးသည်။
"ဟ လူတိုင်း အတွက် ဝန်ထမ်းတိုင်းအတွက် အစိုးရက လစာအပြည့်ပေးထားတာပဲကွာ။ ဘာအကြံအဖန်လုပ်စရာလိုလဲ"
မွန်ကြီးက ကိုထွန်းနောင်စကားကို ခေါင်းရမ်းလျက် ပြုံးပြလိုက်သည်။ မဟုတ်သေးဘူးဆိုသော သဘော...
"တိုက်တစ်လုံး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေရင် ဆရာ့ဘဝဟာ ဒီလောက် ဒီလောက်ပဲပေါ့။ တစ်ခြား အင်ဂျင်နီယာတွေဆို တိုက်သုံးလေးလုံး ကားသုံးလေးစီး"
"တော် မွန်ကြီး ဒီအကြောင်း မဆွေးနွေးကြရင် ကောင်းမယ်။"
ကိုထွန်းနောင် အရက်ရှိန်လေး မြင့်ကာ အော်သည်။
"ဆောရီးဆရာ ဆရာမကြိုက်ရင် ကျွန်တော်မပြောတော့ပါဘူး။ အခုလာတာ ကျွန်တော့် မွေးနေ့အတွက် ဆရာ့ကို ကျွေးမွေးချင်လို့ပါ ဆရာ့ဧည့်သည်ဆရာလေးပါ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကားလဲပါလာပါတယ်။"
"နေပါစေဗျာ ကျုပ်ဧည့်သည် ရောက်နေလို့"
"ထပ်သရီး ထ သွားမယ်။ ဒီအိမ်ထဲမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ အလကား သိမ်ကြီးဈေးအပေါ် ထပ်ကို သွားမယ်"
တကယ်တော့ တရားခံအစစ်က... ကတ်နက် ....

× ×

ကာရာအိုကေ စားသော်ဆိုင်များ သိမ်ကြီးဈေးအပေါ်ထပ်၌ ရှိသည်။ ကာရာအိုကေ ဟူသောယဉ်ကျေးမှုက ဂျပန်မှစခဲ့သည်။ ဂျပန်၌ ကာရာအိုကေမရှင်းဟုခေါ်သော တီးသူမပါ အော်ဂစ်စတာ သံစုံတီးဝိုင်းက စင်မြင့်ပေါ်၌ ရှိနေသည်။ ဂျပန်စကား ကာရာအိုကေကို ဘာမှန်းမသိပဲ မွန်ကြီးတို့လို ရေလျှံနေသူတွေလဲ အပေါ်ထပ်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေကြသည်။ ကိုထွန်းနောင်ကမူ ခြောက်ရာကျော်တန် အသားကင် တစ်ပွဲနှင့် ကတ်နက်ယူလာသော ထောင့်နှစ်ရာရှစ်ဆယ်တန် ဘော်ဒဂါကို အစာအိမ်တွင်း ရောနှောပေါင်းစပ်နေ၏။

"ဟားအား လှမှလှ ... ကျွတ်ကျွတ်"

မွန်ကြီး အာမေဋိတ်သံကြောင့် မွန်ကြီး ကြည့်ရာသို့ ကိုထွန်းနောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ငြိမ့်ကနဲ ဆိုက်ရောက်လာသော ခါတ်လေ့ခါးလေးထဲမှ ကြွေရုပ်ကလေးများ အန်ကျလာသည်။

"အဲဒါ ဒီက အဆိုတော်တွေပေါ့ ဆရာရဲ့။ ဟဲဟဲ ငချွတ်ကလေးတွေချည်းပဲ (၁၈)နှစ်ကနေ (၂၀)နှစ်လောက်ပဲရှိမယ် မိုက်တယ်နော်။"

မွန်ကြီး၏ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများကို ကိုထွန်းနောင်က တစ်ချက်စွေကြည့်ရင်း စားပွဲဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်ကာ အရက်ခွက်ကို မော့ချပစ်လိုက်သည်။ ကျယ်ပြန့်သော အတားအဆီးမဲ့ မိုးကောင်းကင်ကြီးကသာ သူတို့ အထက်၌ နက်နက်မှောင်ဖြင့် သဘာဝကြယ်ပွင့်လေးများ တန်ဆာဆင်ကာ အုပ်မိုးထားသည်။

"တောက် ... ကောင်းလိုက်တာ ကွာ"

ကတ်နက်က အရက်ခွက်ကို မော့ချရင်း ကောင်မလေးများဆီသို့ မေးစင်းစွာ ကြည့်ရင်း အံကြိတ်လျက်ပြောလိုက်၏။ ကတ်နက်၏ 'ကောင်းလိုက်တာ' ဟုကြိတ်မနိုင်ခဲမရကြီး တံတွေးနင်သံဖြင့်ပြောသော စကား အဓိပ္ပါယ်ကို ထွန်းနောင် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၏။ ကတ်နက်ကိုလဲ မွန်ကြီးနည်းတူ အထင်သေးသော မျက်လုံးများနှင့် ထွန်းနောင်က မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

"မင်း နောက်ကို ရောက်နေပြီ"

ကတ်နက်အသံကြီးက ကတုံတရိ တအံတသြကြီး ဖြစ်နေသည်။ မွန်ကြီးကလည်း ထွန်းနောင်ကို ကြည့်လိုက် ကျောဘက်သို့ အံ့သြစွာကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။

"ဦးကို ရောက်နေပြီလား"

ညင်သာ ညက်ညောသော အသံလေးကြောင့် ထွန်းနောင်က ခန္ဓာကိုယ်ကို မလှည့်ပဲ ခေါင်းချည်း စောင်းငဲ့ကြည့်၏။

"အယ် ဆောရီး ဦးကိုမှ မဟုတ်တာ ဆောရီးနော်"

အနက်ရောင် အကောင်းစား သက္ကလပ်ကုတ်ကို အပေါ်မှ တင်ထားပြီး အောက်ခံအဖြူ လည်ပင်းစည်း စပို့ရှပ်လေးကို ကြပ်ကြပ်တင်းတင်း ဝတ်ထား၏။ ခါးသေးသေးလေးတွင် လက်လေးလုံးခန့် ခါးပတ်ပြား ကတ္တီပါသား တစ်ချောင်းကို တင်းတင်းထုပ် စည်းထားသည်။ ခါးစည်းအလယ်တွင်မူ စတီးရောင် ပြောင်လက်နေသော အရိုးခေါင်းတစ်လုံးက နေရာယူထားသည်။ ခါးအောက်ပိုင်း အနက်ရောင်ဂျင်းဘောင်းဘီပုံစံချုပ်ထားသော သက္ကလပ်ဘောင်းဘီလေးက အရိုးအဆစ် အသားများ အလိုအပိုမရှိ ပကတိအတိုင်း ပုံချ ဖော်ပြထားသကဲ့သို့ တင်းကြပ်စွာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ခြေထောက်၌မူ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော လေဒီရှူးခေါ်သားရေဖြင့်ချုပ်ထားသည် ခွာမြင့်ဖိနပ် လှလှလေး။

"တူးမာ လူမှားတာ ဆောရီးနော်"

"ရပါတယ် တူးမာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါက အစ်ကိုတို့ဆရာ အင်ဂျင်နီယာ ကိုထွန်းနောင်လေ"

"ဟ လား အင်ဂျင်နီယာကြီးကိုး ဟင်းဟင်း"

မွန်ကြီးက သည်နေရာသို့ လာနေကျဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကောင်မလေးကို သူကဝင်ရောရင်း ထွန်းနောင်နှင့် မိတ်ဆက်ဖြစ်အောင် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သေး၏။ သင်းပျံ့ မွှေးကြိုင်သော (ရေမွှေးနံ့) ထင်သည်။ ထွန်းနောင် ရနံ့တစ်မျိုးကို တူးမာသူ့အနားရောက်နေတည်းက မွှေးသင်းကြိုင်လှိုင်နေခဲ့၏။

"ကိုယ်က ကတ်နတ်ပါ သဘော်စီးတယ်လေ"

"အော် ဟုတ်ကဲ့"

သည်တစ်ယောက်ကလည်း ပေါက်ပေါက်နှင့် မိတ်ဆက်သည်။ ထွန်းနောင်ကသာ အာစေးထည့်ထားသလို ဘာကစပြီး ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ အစားအိမ်ထဲသို့ ဝင်နေသော အရက်ကြောင့်လည်း ခေါင်းတွေက ရီဝေမှုံဝါးနေသလိုလို ယိမ်းထိုးနေသလိုလို။

"ခွင့်ပြုပါအုံးနော် ဟိုမှာ စတော့မှာ"

သည်စာမလေးကလည်း တေမိထွန်းနောင်ကိုပဲ ခွင့်တောင်းပြီး ဟိုကောင် ဘာမှမပြောခင် ပြန်ပြောမဲ့ စကားကို ငံ့လင့်သလိုလိုနဲ့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်ရင်း နောက်ဆုံးလှည့်ထွက်သွားသည်။

× ×

"ဟေ့ကောင် ထွန်းနောင် ငအ ၊ ... အ နေလားဟင်"

"ဟုတ်ပ ဗျာ ဆရာ့ကိုတော့ ကျွန်တော် လက်လန်ပြီ။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးက နှစ်ခါမလာဘူး။ ဆရာရဲ့။ သေလိုက်ပါတော့ဗျာ။"

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ထွန်းနောင်ကို ကောင်းသည်ဆိုးသည် ပြန်မပြောဖူးသော မွန်ကြီးက မကျေမနပ်ကြီး ပြောသည်။ ထွန်းနောင်က မှုံဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်မှ အရက်ပုလင်းကို မျက်လုံးဖြုံရှာသည်။

"တော်ပြီ မင်း လွန်လိမ့်မယ်"
ကတ်နက်က အခြေအနေကို ရိပ်စားမိဟန်ဖြင့် အရက်ပုလင်းကို ဝှက်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
"ဒီကိုလာတာ အရက်သောက်ဖို့ကွ ပေး"
မွန်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထွန်းနောင် တစ်ခါမှ ယခုကဲ့သို့ အာလေး လျှာလေးပြောတာမျိုးလည်း မကြားဖူး မတွေ့ဖူး။
"ကောင်မလေး သီချင်းဆိုတာ နားထောင်ပါအုံးကွာ"
"နားထားစမ်းပါ မင်းတို့ပဲ နားထောင်။ ဘယ်မှာလဲ အရက်ပုလင်းသာ ပေးစမ်းပါကွာ။ ဟော့ကောင် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ထဲမှာ လုပ်စားတဲ့ကောင်"
ကတ်နက်ရယ်သည်။
ထွန်းနောင် ဝသီကို ကတ်နက်အသိဆုံး။ နဝမတန်းတွင် စိုးထွန်းဆိုသော ပခုက္ကူသား တစ်တန်းထဲနေသူကို ထွန်းနောင်က "ရေငံသောက် မြက်ခြောက်စားမဲ့ အညာသား" ဟုနောက်ပြောင်သမှုပြုရာမှ စိုးထွန်းကြီးခမျာ အညာသားဘွဲ့ကို အလိုလို ရသွားခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့ စိုးထွန်းကြီး ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။

"အံမယ် မင်းက အရက်ကလေး တမတ်ဖိုးသောက်ပြီး ငါ့ကို တစ်ကျပ်ဖိုး မူးပြမနေနဲ့၏ စတိတ်ရှိုးအရင်ကြည့်"
ကတ်နက်က အမူးသမားထိန်းရာတွင် ကျွမ်းသည်။
ထွန်းနောင်ခေါင်းက သံစုံထွက်လာသော ကာရာအိုကေစင်မြင့်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။
"လူမှားသွားတာ သိလား× × × စိတ်မဆိုးနဲ့နော် သိလား× × × အနောက်ကကြည့်တော့ တကယ်တူ× × ×
ကျွန်မအသိကိုမှတ်တား× × × "
သောက်ကျိုးနဲ စာသား ဂန္တဝင်မြောက်လိုက်တာ ရေးတဲ့ကောင်ကလဲ ရေးတတ်ပါပေ့။ တော်ပါပေ့။ ထိုင်းသံစဉ်မှန်းတော့ ထွန်းနောင်သိသည်။ မြန်မာနားနှင့် မစိမ်းသော အော်ဂစ်စတာသံမို့ သဘောကျသည်။
"ဟေး" ကနဲ မတိုင်ပင်ပဲ သံပြိုင်အော်လိုက်ကြ၏။ သိမ်ကြီးဈေး အပေါ်ထပ် တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။
"လူမှားသွားတာ သိလား× × × စိတ်မဆိုးနဲ့နော် သိလား× × × "
သိပ် ရှည်ရှည်လျားလျား မဟုတ်သော စာသားကို အခေါက် ၂၀ လောက်ဆိုရင်း ထိုင်းသံစဉ် မြန်မာသီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားကရော မိုက်လိုက်တာ။ အပြာရောင် အစိမ်းရောင် အဝါရောင် အို ရောင်စုံစက္ကူ ရွှေရောင်လက်လက် ပန်းကုံးများ စွပ်လိုက်ကြ စွပ်လိုက်ကြတာ ကောင်မလေး လည်ပင်းစောင်း လက်ကောက်ဝတ် စွပ်စရာမကျန်လို့ ကြံဖန်ပြီး မိုက်ကရိုဖုံးပေါ်တက်စွပ်တဲ့ အကောင်ကစွပ် အားပါးပါးလွန်ရော။
"ဟီးဟီး ဆရာရော မစွပ်ချင်ဘူးလား"
မွန်ကြီးက ထွန်းနောင်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။
"ဘာစွပ်ရမှာလဲ"
"ပန်းကုံးလေ ကောင်မလေးမှာ စွပ်စရာနေရတောင် မကျန်တော့ဘူး ဟဲဟဲဟဲ"
"သူများစွပ်ပြီးသားကြီး မစွပ်ချင်ပါဘူး"
"ဒါဆို နောက်တစ်ယောက်တက်ဆိုရင် ဆရာအရင်ဆုံးသွားစွပ် ဟုတ်လား ခဏနေအုံး"
မွန်ကြီးစားပွဲမှ ထသွားသည်။ ဝေါက်ရိုက်ရာတွင် အသုံးပြုလေ့ရှိသော ထီးကြားကြီးမိုးထားသည့် စားပွဲသို့သွားကာ ငွေစက္ကူအချို့ပေးသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မွန်ကြီးပြန်လာသောအခါတွင် သူ့လက်တွင် ရောင်စုံစက္ကူ ရွှေရောင်ပန်းကုံး တထောကြီး။
"ဟ များလှချည်လား"
"တစ်ထောင်ဖိုးလေ"
"ဘာ တစ်ထောင်ဖိုး ဝယ်ရတာ"
ထွန်းနောင်က ပါးစပ်ကြီးဟပြီး မျက်လုံးပြူးကာမေးသည်။
"ဂျပန်စတိုင်ပါပဲကွာ။ ဟိုက ကာရာအိုကေဘားတွေလဲ ဒီလိုပါပဲ။ ပန်းကုံးကိုဝယ် ဝယ်ပြီးစွပ်။ အဲ့ဒီအခကြေးငွေရဲ့ သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဒါမှ (၂၅) ရာခိုင်နှုန်းကို ကောင်တာကယူတာ ကြံဖန်လုပ်တာ...။ ကျန်တဲ့ (၇၀၊၇၅) ရာခိုင်နှုန်းကိုတော့ အဆိုတော်က ရတယ်"
"အားပါးပါး ကျွတ်"
ထွန်းနောင်က ပန်းကုံးတွေကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ဒယိမ်းဒယိုင် ထရပ်သည်။ စတိတ်ပေါ်မှ အစီအစဉ်က ဆက်တိုက် လစ်ဟာမသွား အကွက်စေ့စေ့ဖြင့် ပရိသတ်ကို မြူးကြွလာစေရန် ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည်။
သည်ကောင်မလေးက နည်းနည်းတည်ငြိမ်သယောင် ရှိသည်။ သို့သော်ပုံစံကတော့ တစ်ပုံစံတည်းလိုလိုချည်းပင်။ ခုံးသည့်နေရာခုံး၍ လုံးသည့်နေရာလုံးနေသည်။ ဖောင်းခုံးလုံးနေသော တစ်နေရာတွင်မူ ချုပ်ရိုးကြောင်းလေးအတိုင်း ရွှေရောင် ချည်မျှင်လေးဖြင့် ခပ်တင်းတင်းချုပ်ထားသည်ကို လူတိုင်းသတိထားမိကြသည်။

"ဟီးဟီး ချုပ်ရိုးတောင် မဖြေရသေးဘူး"
အားမနာ လျှာမကျိုး လည်ချောင်းမှ တစ်ဆင့်ဆို့ အသံကြီးနှင့် ပြောသူက ပြောသည်။
"တောက် ဟင်းဟင်းဟင်း"
ဘာမှ မပြောပဲ ပုဇွန်မျက်စိကြီးတွေကို ပြူးထွက်ရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားနှင့် ဖိကိုက်လျက် နှာခေါင်းမှ

အသံထွက်လျက် တဟင်းဟင်းနှင့် မနည်းချုပ်တည်းထားရဟန် ငြီးတွားနေသော တစ်ဖက်စားပွဲမှ ငနဲများကိုလည်း မသက်သာ တွေ့ရသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ တူခက်ရင်းတို့က မူလထားရှိပေးထားသော စနစ်တကျနေရာများမှာ မရှိကြတော့။ ဆေးလိပ်ခွက်ပေါ်မှာလဲ တူရှိချင်ရှိနေပြီး ဇွန်းတစ်ချောင်းက စီးကရက်ဗူးပေါ်ရောက်ချင်ရောက်နေတတ်သည်။

ပရိသတ် ဝန်းကျင်က စေ့စေ့ငုငုကြည့်လျှင် ပြောစရာမကုန်အောင် မြင်နေရခြင်းကို ကိုထွန်းနောင်က သက်ပြင်းချရင်း မျက်စိကို စတိတ်ရှိရာသို့ အများနည်းတူ ပို့လိုက်သည်။ မြန်မာဆန်သော မျက်နှာလေးတစ်ခု။ ဘုရားရေ ဟိုကောင်မလေးပဲ မဟုတ်လား။ ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ဖီးသင်စုစည်းလိုက်သည်မို့ မျက်နှာလေးက ကမျက်စေ့ထဲ ပျောက်မသွားအောင် ရှင်း ပြီး ရက်ရက်စက်စက်လှနေပါဘိခြင်း။
“ ပိတောက်တွေ ပွင့်နေပြန်ပြီ ဆိုတဲ့တေးသီချင်းကိုတော့ သမီးငယ် တူးမာကပဲ ဆက်လက်ဖြေဖျော်မှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”
ထွန်းနောင် ရင်ကို ဒိန်းကနဲ နှလုံးသွေးက အလန့်တကြား တက်ဆောင့်သည်။
“ပိတောက်တွေပွင့်ပြန်ပြီ တဲ့လားကွယ်။ ခေတ်ဟောင်းတေးသီချင်း အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က သီချင်း ဘယ်နှယ့် ဒီကောင်မလေးက ရနေရတာလဲ”
‘အတိတ်နွေ’ ကိုလည်း အသိဉာဏ်က လှစ်ကနဲ ပြန်ပြေးသွားလိုက်သည်။ ငုတ်လျှိုးငြိမ်သက်နေခဲ့သော နှလုံးသားရပ်ဝန်းမှ အချစ်ပန်းတို့ မိုးနံ့ရသော ပန်းရိုင်းလေးများနှယ် လူးလူးလွန့်လွန့် နိုးထလာသည်။
“ပိတောက်တွေ ပွင့်ပြန်ပြီ မောင်× × × အနှောင်ကင်းတဲ့ ဘဝ× × ×
ခဏလေးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ သကြိန်ရက်ကို မောင်လဲ မေ့လို့ သတိရနေမှာပါလေ× × × ”

ဟုတ်တယ် အဲဒီသကြိန်ရက်ကို ထွန်းနောင်မေ့မရရိုး အမှန်။ ဝါဝါလွင်လွင်နှင့် ဆတ်ကော့လတ်ကော့နိုင်သော ငု ၊ အိန္ဒြေရရ နှင့် သေးနုတ်သိမ်ငယ်သယောင်နှင့် ရှားပါးမှုတန်ဖိုးကြောင့် လူတိုင်း နှစ်သက်တတ်ကြသော ပိတောက် … ၊ အလှချင်းက အဆင်းတူ အသွင်ကွဲလွန်း လှ၏။
“ဒီက နာမည်က ငုဝါ၊ သူက ပိတောက်”
မဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း ထွန်းနောင်က အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းငြိမ့်ပြုံးပြလိုက်သည်။
“သူ့နာမည်လဲ မသိရသေးဘူး”
“အားဟား ကျွန်တော့်နာမည်က ဇေဒါ”
“သွား ဟုတ်လဲဟုတ်ပဲနဲ့”
“သွားဟုတ်လဲ ကျွန်တော့် နာမည်က…”
သို့နှင့် ငုဝါမဟုတ်သော ညိုမြနှင့် ပိတောက်မဟုတ်သော မခင်စိုးနွယ်တို့နှင့် သကြိန်လည်သောကားပေါ်မှာ သိခဲ့ရ၏။ ညိုမြက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် လှသော ငုဝါ၊ ခင်စိုးနွယ်က အိန္ဒြေရရနှင့် ယဉ်သော ချောသော ပိတောက်။

“ထွန်းနောင် ပန်းကုံးစွပ်မလို့ ဆို”
“အား မျောသွားတယ်ကွာ”
“ဖြစ်ရပြန်ပြီ ချက်ချင်း ဟင်းဟင်း”
လက်ထဲမှာ ပန်းကုံးများ ကိုင်လျက် စတိတ်ရှိရာသို့ ကြိုးစားပြီးလျှောက်ခဲ့ရသည်။ တူးမာက ထွန်းနောင်ပန်းကုံးတွေ ကိုင်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် စင်ရှေ့ အစွန်သို့ တိုးလာပြီး ဒူးလေးတစ်ဖက်ထောက်ခါ ခေါင်းလေးငုံ့ပေးသည်။ နှုတ်မှ သီချင်းကိုမူ သီဆိုမြဲဆိုကာ မျက်လုံးလတ်လတ်လေးများက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ ထွန်းနောင်က ပထမဆုံး အပြာရောင် ပန်းတစ်ကုံးကို စွပ်သည်။
ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထ ပန်းကုံးငါးကုံး စွပ်အပြီး၌ ကုန်းလျက်ခေါင်းငုံ့ပေးထားသော တူးမာ၏ လည်စည်း စပို့ရှပ်လေးအတွင်းမှ အသဲပုံအပေါက်လေး တစ်ပေါက်မှ ရင်နှစ်မွှာဆုံစည်းရာ အရပ်ကို မြင်ရသည်။
ပူးကပ်နေသော ရင်သားနှစ်မွှာ၏ တစ်ခြမ်းဆီက အသည်းပုံအပေါက်အလယ်၌ ရင်ခုံဖွယ် ဝင်းပနေသည်။ ရဲတင်းစူးရှသော ထွန်းနောင် မျက်လုံးအစုံကြောင့် အဆိုတော်မလေး မျက်နှာ ရဲ ကနဲ ဖြစ်သွားကာ ရှက်မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ရတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်သည်။
လက်ထဲ၌ ကျန်သော ပန်းကုံးငါးကုံးကို ထွန်းနောင် လက်မြှောက်ပြသည်။ တူးမာက မေးစေ့လေး နှစ်ထပ်ဖြစ်သွားအောင် ရယ်ပြရင်း လက်ကောက်ဝတ်လေးထိုးပေးသည်။
ထွန်းနောင်က လက်ကောက်ဝတ်၌ ပန်းကုံးအချို့ကို စွပ်သည်။ တူးမာက မိုက်ခရိုဖုံးကိုင်ထားသော လက်ကို ပြောင်းကိုင်ပြီး ထပ်မံကမ်းပေးသည်။ ထွန်းနောင်က လက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းလေး ဆုတ်၏။ တင်းကနဲ အလန့်တကြားလေး ရုန်းပြီးမှ ငြိမ်ခံသည်။ နူးညံ့အိစက်နေသော တူးမာ၏ အသားနုနုလေးကို မှတ်မှတ်ရရ ကိုင်တွယ် ပွတ်မိသွား၏။
သီချင်း ဒုတိယ အပိုဒ် အကူး၌ ထွန်းနောင်က အိန္ဒြေရစွာ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာနိုင်ခဲ့သည်။ ဒီဟာမလေး အသားလေးတွေကလည်း နု လိုက်တာဟု မှတ်ချက်ချရင်း ဘာမှန်းမသိပဲ ရင်ခုံသည်။
“ဖြောင်းဖြောင်းဖြောင်းဖြောင်း”
လက်ခုပ်သံတွေက ဆူညံသွားသည်။ ဘာကြောင့် လက်ခုပ်တီးကြသည်ကိုပင် ထွန်းနောင် မသိအောင် ခြေထောက်တွေက

ကြမ်းပြင်နှင့် လွတ်ခါ ပေါ့ရှတ် လန်းဆန်းနေ၏။ ပုခုံးကျယ်ကျယ် ရင်အုပ်ကားကားနှင့် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ထွန်းနောင်ကို ပရိသတ်က ဂရု ပြုမိသွားဟန် လက်ခုပ်ဝိုင်းတီးကြခြင်းဖြစ်သည်။

" အခုဆက်လက်ပြီး ညီမလေးတူးမာအတွက် စင်ကာပူမှ ခေတ္တအလည်ရောက်ရှိနေတဲ့ (A.P.P.A) ကုမ္ပဏီမှ မန်နေးဂျင်းဒါရိုက်တာ ကိုကြီးထွန်းအောင်က မြန်မာကျပ်ငွေ ငါးထောင်ဆုပေးပြီး 'ပိတောက်တွေ ပွင့်ပြန်ပြီ' ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ထပ်မံတောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်ရှင် "
" ဟင် ထွန်းအောင် "
တိုက်ဆိုင်လွန်းလေသလားဟု ထွန်းနောင် တွေးရင်း စတိတ်ရှိရာသို့ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ တူးမာက စတိတ်ပေါ်သို့ မြူးမြူးကြွကြွလေး ပြန်တက်လာပြီး ပိတောက်တွေ ပွင့်ပြန်ပြီ ကို ထပ်ဆိုပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်၌ အတီးပိုဒ်တွင် တူးမာက ငြိမ်ပြီး ရပ်မနေ။ ဘရိတ်ဒန့်ဆန်ဆန် အေရိုးဗစ်ဆန်ဆန် အကမျိုးလေးများနှင့် ကားစု ချဲထိုင် လှုပ်ရှားသွားရာ ပရိသတ်ကြီးမှာ လေတိုးခံရသော ကိုင်းပင်များနှယ် တူးမာနှင့် အတူလိုက်လံ ယိမ်းကုန်သည်။
" စင်ကပူက ငနဲက ရေလျှံလှချည်လားကွ "
ထွန်းနောင်က စားပွဲမှာထိုင်မိသည်နှင့် ကတ်နက် ကပြောသည်။ မွန်ကြီးက ပရိသတ်များ ထိုင်နေရာ လက်ယျာဘက် ခုံတန်းဆီသို့ စူးစူးရှုရှုကြည့်သည်။ ထွန်းနောင်ကတော့ ဦးဖျောက်တွေ ဆူဝေလာသည်။ တူးမာဆီမှရသော ရင်ခုံမှု ဝေဒနာက အရှိန်မသေသေး။ မန်နေးဂျင်း ဒါရိုက်တာဆိုတဲ့ဘဲကိုလည်း မကြည့်ဘဲ သူသိနေမိပြီ ဖြစ်သည်။
" ပြန်ကြစို့ မွန်ကြီး "
" ဟာ အခုမှ ပွဲကောင်းစ ရှိသေးတာ "
" ဒါဖြင့် ငါပြန်မယ် "
" ဒီကောင်တော့ ဖောက်ပြီ "
မွန်ကြီးက စားပွဲထိုးကို ငွေရှင်းနေစဉ် ထွန်းနောင်နှင့် ကတ်နက်က ခါတ်လှေကားတံခါးစသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။
" ဦးကို ပြန်တော့မှာလား စပင် "
ထွန်းနောင်က စိတ်ကိုတင်းပြီး လှည့်မကြည့်မိအောင်ကြိုးစားရင်း ခါတ်လှေခါးအတွင်း ဇွတ်ဝင်သည်။
" အေး ဒီကောင် တစ်ခါမှ သောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ တူးမာ။ များသွားလို့ပြန်ရအုံးမယ် "
" အစ်ကိုတို့ကလဲ ဘာလို့ ဦးကို ကို အရက်တွေအရမ်းတိုက်ရတာလဲ လို့ "
ထွန်းနောင်က ခါတ်လှေကား နံရံကို မှီရပ်ရင်း တူးမာကို မပြုံးမရယ် ကြည့်သည်။ အင်းလေ ဒါလေးတွေလဲ သူတို့ ပညာလေးတွေ နေမှာပေါ့ဟု ဖြေလွှတ်သော အတွေးနှင့် သက်ပြင်းချကာ မျက်စေ့အစုံကို မှိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။
" ဟောတော့ လဲသွားပြီ "

× ×

" မင်းက ဖြစ်လိုက်ရင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လခွီး "
နေရောင်ခြည်နွေးနွေးက ခေါင်းရင်းပြူတင်းပေါက်မှ ဝင်နေ၏။ ကတ်နက်က ရေချိုးပြီးစ တဘတ်ကို ပုခုံးပေါ်တင်ထားသည်။
" ခါတ်လှေခါးထဲမှာ လဲတာနော် "
" အေးပေါ့ ကားပေါ်ကို ထမ်းတင်ရတာ ရှက်လိုက်တာ။ မျက်နှာကို ခါးနဲ့လှီးပြီး ဝက်ခေါင်းသုတ် လုပ်စားပစ်ဖို့ ကောင်းတယ် "
" ငါပြဲသွားတယ် "
" ဒီး ပြဲရုံတင် ကမလား။ ဖွန်ကြောင်ပြီး ဆော်မူးတာလဲပါမှာပေါ့ ဟင်း "
" ဟာ မင်းကလဲ မပတ်သတ်လိုက်တာ "
" ဘာမပတ်သတ်မလဲ ဟိုဆော်လေးနဲ့ မင်းက အရင်ကတည်းက ဇာတ်လမ်းရှိထားတယ် မို့လား "
" လုပ်ပြန်ပြီ တာက်တီးတောက်တဲ့ "
" မပတ်သတ်ရင် ဘာလို့ ကားပေါ်ရောက်တဲ့ အထိ ငတိမလေးက လိုက်လာရတာလဲ "
" လိုက်လာတယ် ဟုတ်လား "
" မင်း မယုံရင် မွန်ကြီးကို မေးကြည့် "
ထွန်းနောင် နဖူးကြောတွန့်အောင် စဉ်းစားနေမိသည်။
" လုံးဝ မပတ်သတ်ခဲ့မိပါဘူး ကတ်နက်ရာ "
ကတ်နက်က ထွန်းနောင်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်၏။ ပြီးမှ တဘတ်ကို တန်းပေါ်၌ လှမ်းရင်း...
" ထားပါတော့ ငါ့အစီအစဉ်က အကြံအဖန်လေး ဘာလေးရရင် ဒီခေါ်လာပြီး ဖြုတ်မလို့ "
" ဟ ဒါမျိုးလုပ်ချင်ရင် ရက်ကွက်ထဲ ရှာပေါ့ မင်းဥစ္စာ "
" ဖွတ်ကျား အလကားကောင် ဟိုဆော်လေးက မင်းကို လူမှားတယ်လေး ဘာလေးနဲ့ လာပူးတာ အဲ့ဒါ ဂွင် "
" သွားစမ်းကွာ မင်းက နိုင်ငံတကာလှည့်လာပြီး မြန်မာပြည်မှာလဲ ဒါမျိုးပဲထင်မနေနဲ့ မင်းစမ်းကြည့်ပါလား။ ပါးရှစ်စိပ်ကွဲသွားမှာပေါ့ "

“ အားပား ထွန်းနောင် ထွန်းနောင် ဒီမှာ ဟမ်းဟမ်း တွေ့လား။ အံတိုနေပြီကွ။ ငါပြန်ရောက်တာ တပတ်မပြည့်သေးဘူးနော်။ သုံးပွဲလောက် ဝါးပြီးသွားပြီ။ သဘောပေါက် ”
“ ခွေးမသား အေအိုင်ဒီအက် တွေ ငါ့ဆီ လာမပေးနဲ့ ဟိတ်ကောင် ပြန်ပြန် ”
“ ဟဲဟဲ မင်းက မရဘူးပြောလို့ပါ ”
“ မင်းရတဲ့ နေရာက တစ်နေရာကွ ဒါက ”
“ ဘောက်ကြီး ဘောက်ကျယ် မပြောနဲ့ ထွန်းနောင် လောကမှာ ငွေ ကွ။ ယုံလား။ ငွေသာရှိရင် လေယာဉ်ဝယ်စီးလို့ရတယ် သဘောပေါက် ”
“ စောစောစီးစီး ငါဆဲမိတော့မယ် ကတ်နက်။ ဒါမြန်မာပြည်လို့ ပြောနေတာ အခါတစ်ရာလောက် ရှိပြီ။ ”

“ စောစောစီးစီး ဘာတွေ ပွက်လောရိုက်နေကြတာလဲ ”
“ ခွေးသူတောင်းစား မွန်ကြီး သွား မင်းလဲ ဒီလောက် ပျက်စီးနေမှန်း မသိလို့ ငါ့အလုပ်ထဲသုံးနေတာ။ မင်းသုံးတဲ့ငွေတွေက မင်းခြောက်လလောက် ရှာရမယ့် ငွေ ဒါတွေ မင်းဘယ်က ရသလဲ ဟင် ”
“ သေပြီ ”
မွန်ကြီးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကတ်နက်ကို အကူအညီတောင်းသလို ကြည့်သည်။
“ ဟေ့ကောင် ထွန်းနောင် မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ မရမ်းနဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ကို မှောက်လိုက် လှန်လိုက် မလုပ်နဲ့။ ဟန်ဆောင်မနေနဲ့။ ငါသဘော်ပြန်မတတ်ခင်မှာ မင်းရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို ငါရအောင် ဖော်ပြမယ် သိလား ”
ကတ်နက်က မခန့်လေးစား ပြုံးရင်း အနောက်တိုင်းသားတို့၏ ပေါ့ပျက်ပျက် အမူအရာတစ်ခုဖြစ်သော လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို လှန်၍ ပုခုံးကို တွန့်ပြလိုက်၏။
ထွန်းနောင်က ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်ကို ဘေးသို့ ခွာချလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။ ခေါင်းတို့ အုံခဲနေဆဲ။ ကုတင်တိုင်ကို ကိုင်၍ အတန်ကြာရပ်နေလိုက်ရလေသည်။ ကတ်နက်က ထွန်းနောင် အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။
“ ဆရာတို့ ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင် ”
“ အလကားပါ အရူးထတာ ”

× ×

“ ဦးကို ဆီ လာလည်တာ ”
ပထမတော့ ကိုယ့်နားကိုရော ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကိုပါ မယုံ။ အလုပ်စားပွဲမှ ဆွဲလက်စ ပုံစံစာရွက်များကို လိပ်သိမ်းပြီး။
“ လာ တူးမာ တစ်ယောက်ထဲလား ”
“ အင်းပေါ့ နှုတ်ဆက်ဖော်ရသားပဲ ”
စတိတ်ပေါ်မှာလို ဒိုးဒိုးဒန့်ဒန့် အမူအရာမပါသော သိက္ခာအပြည့်နှင့် ရွှင်ချိုလန်းဆန်းသောအပြုံးကြောင့် နှလုံးအိမ်အတွင်းသို့ ဆောင်းတွင်းလေ ဖြတ်သန်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသော အလှ။
“ ဦးကို ဇနီးရော ”
“ ဇနီး ဇနီးလား လာမှာပေါ့ ”
“ ဘယ်သွားလို့လဲ ဟင် ”
“ အလီမူလာ ”
“ ဘာရယ် ”
“ အလီမူလာ လေ နားမလည်ဘူးလား ”
“ ဟင့်အင်း... မကြားဖူးဘူး ”
“ ဒါက ဟိုး လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ကျော်လောက်က သုံးခဲ့ကြတဲ့ စကားကိုး။ ခုခေတ် ကျန်ရစ်နေတဲ့ ဟို ကြက်တန်းတို့ သံတံတားမပု တို့လို နေရာမျိုး ”
“ အယ် ကြည့်စမ်း ဦးကိုကလည်း ကိုယ့် ဇနီးကို ”
“ ရှိမှ မရှိတာ တစ်ယောက်ထဲ တစ်ကောင်ထဲ တစ်ခုထဲပဲ ”
“ အဲဒါက ”
“ အေးလေ အေ တစ်ခုတစ်ကောင်တစ်ယောက် ”
တူးမာရယ်သည် ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းလေး မှေးသွားအောင်ကို ဟတ်ဟတ်ပက်ပက် လွတ်လွတ် လပ်လပ်လေး ရယ်သည်။
“ ဒါကြောင့် မေမေက ပြောတာ။ ဦးကိုက ရယ်စရာ သိပ်ပြောတတ်တယ်တဲ့ ဟင်းဟင်းဟင်း ”
“ တူးမာ အမေက ဦးကိုသိတယ် ”
ထွန်းနောင်၏ တအံ့တသြ အမေးကြောင့် တူးမာရယ်ပြန်သည်။ နုနယ်ပျိုမြစ်လွန်းသော ဒီခလေးမလေးနှင့် မည်သို့ ရေစက်ဆုံရပါသနည်းဟုလည်း အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။
“ တူးမာ မေမေ နာမည်ကို ကြားရင် ဦးကို အံ့သြမှာ ”

“ ဘယ်သူမို့လဲ တူးမာရဲ့ ”
“ ငုဝါလို့ ခေါ်တဲ့ ညိုမြီလေ ”
“ ဘာ ... ဟာ ဒုက္ခပဲ ”
အရာခပ်သိမ်းသည် ပေါက်ကွဲလွင့်စင်ကုန်သလို ပင်။ စိတ်များက ကစင့်ကလျား ပြိုကွဲပျက်စီးသွား၏။ ကြည်နူးစိတ်နောက်မှ အာဃာတ တရားနှင့် ဒေါသမီးတောက်များ လောင်ကျွမ်းကုန်သည်။ ရုတ်ချည်း ထွန်းနောင် ထရပ်လိုက်သည်။
“ နေပါအုံး ဦးကို တူးမာ ရှင်းပြပါမယ့် ”
“ မလိုတော့ဘူး တူးမာ ညိုမြီ သမီးဆိုရင် တူးမာ ဒီနေရာကနေ အမြန်ထွက်သွားပေတော့ ”
တူးမာ မျက်နှာလေး သိမ်ငယ် ညှိုးလျော်သွား၏။
“ တူးမာ မေ့မေ့သမီးပေမယ့် ဦးကို သမီးမဟုတ်ဘူး ဦးကို။ ဖေဖေ ဦးကောင်းထက်ရဲ့ သမီး ”
ဘာလို့လာပတ်သတ်ချင်ရတာလဲဟုသော မျက်လုံးနှင့် တူးမာကို ဒေါသတစ်ဝက် ဂရုဏာတစ်ဝက် မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်သည်။
ထွန်းနောင် တူးမာကို ကျောပေးကာ ပြူတင်းပေါက်တွင် လက်ထောက်လျက် ခြောက်သွေ့ဝါကျင်သော လယ်ကွင်းပြင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဤအကြည့်၌ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း ယူကြုံးမရခြင်း နမြောတသ ခြင်းတို့ ယှက်ထွေးနေ၏။
သူ့ကိုယ်သူ ငုဝါပါဟု သကြိန်နေပက်ခံကားပေါ်၌ မိတ်ဆတ်ခဲ့သော ညိုမြီသည် ပိတောက်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆတ်ပေးသော ခင်စိုးနွယ်နှင့် ထွန်းနောင် ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့သည်ကို လုံးဝ မရှုစိမ့်ခဲ့။ တစ်နေ့.... ထိုတစ်နေ့ကလည်း နောက်နေ့ပေါက်းများစွာကို ပြောင်းလဲ ပစ်လိမ့်မည်ဟု ထွန်းနောင် မထင်ခဲ့ချေ။

× ×

“ မစိုးက ၈ နာရီလောက် လာခဲ့ပါတဲ့ ”
“ ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ ညိုမြီ ”
“ ညိုမြီတို့ အိမ်ကိုပေါ့ လူကြီးတွေ မရှိဘူး ”
“ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်။ မစိုး တစ်ခါမှ အဲ့ဒီလို မချိန်းဖူးဘူး ညိုမြီရ ”
“ အဲ့ဒါတော့ မသိဘူး သွားမယ် ညရှစ်နာရီနော် ”
ထိုစဉ်က ချစ်သူ ခင်စိုးနွယ် ချိန်းသည်ဆို၍ သွားခဲ့ရသော်လည်း ထွန်းနောင်စိတ်ထဲ၌ လိပ်ခဲတင်းလင်းကြီး။

“ ကိုးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ် ညိုမြီ ”
“ အိုး သူချိန်းထားတာပဲ ဟာ လာမှာပေါ့ ”
“ ငါ အရမ်းအိပ်ချင်လာတယ် ဟ ”
“ ညိုမြီ အခန်းထဲ ခဏ ဝင်လှဲနေလေ ”
“ ရပါတယ် ဒီမှာပဲ မှေးလိုက်မယ် ”
“ ဟာ လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်း ”
“ ဒါဖြင့် ငါအထဲ ခဏဝင်လှဲမယ် ဟာ ”
“ အင်း အင်း ”
ညိုမြီတိုက်သော အအေးထဲ၌ အိပ်ဆေးပါသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းအစီအစဉ်များအားလုံး ညိုမြီဒါရိုက်တာ ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း လုံးဝမရိပ်မိသော ကိုထွန်းနောင်က ညိုမြီအခန်းထဲသို့ ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ဝင်အိပ်ခဲ့မိလေသည်။
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေရာမှ မွှေးပျံ့သင်းထုံသော ရနံ့နူးညံ့နွေးအိသော အထိအတွေ့များနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသော ကာမအရသာ အီအီချိုချိုကြီးကြောင့် နောက်စိတွေအုံခဲနေပြီး မျက်ခွံတွေ အောင့်ကျင်နေရာမှ နိုးတစ်ဝက် ဂယောင်ဂတမ်း သတိဝင်လာမိသည်။
မိမိပုဆိုးက ခါးတွင်မရှိတော့ မတ်တင်းကာ တစ်ထွာကျော်ကျော်ခန့် တောင်နေသော လုံးပတ် ၅ လက်မကျော်ကျော် ဘွားဘက်တော်ကြီးက ဝတ်လစ်စလစ်ဖြစ်နေသော ညိုမြီပစ္စည်း ကျဉ်းကျဉ်းထဲသို့ စွပ်ကနဲ ပြွတ်ကနဲ ဝင်ထွက်နေခြင်းကို သတိထားမိလာ၏။
ညိုမြီကမူ ထွန်းနောင် နိုးလာသည်ကို မသိ။ လက်နှစ်ဖက်က သူမ၏ နို့နှစ်လုံးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ ထွန်းနောင်၏ တန်ဆာကြီးအား သူမ‌ေ ာက်ခေါင်းထဲသို့ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ဝင်စေရန်ကိုသာ အာရုံကရောက်ပေသည်။

ပထမတော့ ထွန်းနောင်၏ အသိဉာဏ်များ လူပ်ရှားရုန်းကန်ရန် ကြိုးစားကြသေးသည်။ သို့သော် ထွန်းနောင်သည် အထိအတွေ့ အရသာ၌ နစ်မျော ငြိမ်သက်ခါ မိုန်း ၍ ခံနေလေတော့သည်။ ထွန်းနောင်ဟာကြီးက ညိုမြီ ‌ေ ာက်ခေါင်းထဲသို့ အရည်တွေ ချွဲပြစ် စေးကပ်စွာ ဝင်ထွက်ရင်း ဆတ်ကနဲဆတ်ကနဲ တုန်ခါနေသည်။ ဖြူဝင်းလှပသော ညိုမြီနို့နှစ်လုံးက အိအိလုံးလုံးနှင့် လှပဝိုင်းစက်နေသည်။ ထိပ်သီးလေးများက မဲမယောင် နီမြန်းနေရာ အမှည့်ဆီကူးသော သပျစ်သီးလိုမျိုးလေးနှင့် တူသေးတော့၏။
ညိုမြီက ကြမ်းထော်ရှတသော ထွန်းနောင်၏ မဲနက်သည့် လမွှေးများကိုလည်း ဖြူသွယ်သော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဖွကစားတတ်သေးသည်။

“ ပြွတ်ပြွတ် ပြွတ်ပြစ် ပြွတ်ပြစ် ပြွတ် ”
လေးကန်လွန်းသည်။ နေးကွေးလွန်းသည်ဟု ထွန်းနောင် စိတ်က အားမရ။ တင်ပါးအလေးချိန်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ဇီဇအေရ မိန်းကလေးများ၏ လိုးချက် အမြန်နှုန်းမှာ မည်မျှပင် စိတ်ခါတ်ပြင်းထန်နေသည်ဖြစ်စေ ဤသို့ပင် ပုံမှန်လှုပ်ရှားတတ်ကြောင်း နောင်သောအခါမှ သိလာရလေသည်။
“ ပြွတ်ဗြစ်... အင်း ”
“ ပြွတ်ဗြစ်... အင်း... အင်း ”
“ ပြွတ်ပြစ်... အင်း အ... ကျွတ်ကျွတ် ”
ညိုမြီတစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝအဆက်ဖြတ်ထားဟန်တူသည်။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက် မတ်တောင်နေသော –ီးကြီးပေါ်သို့သာ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန် အကုန်ဖိ ထိုင်ချကာ ကာမအရသာကို ခံစားနေရ၏။
ညိုမြီ ေ–ာက်ဖုတ်သည် ေ–ာက်ရည်များဖြင့် ရဲအိုင်နေ၏။ ညိုမြီ့ ေ–ာက်မွှေးအုံနှင့် ထွန်းနောင်၏ လမွှေးအုံကြီးများ ဖိကြိပ်လိုက်တိုင်း အမွှေးချင်းကြိပ်မိသော အသံ ဗြိကနဲ မြည်တတ်သလို နှစ်ယောက်စလုံး၏ အမွှေးတွေကြား၌ သုတ်ရည်စေးစေးကပ်ကပ်များ ရွှဲနစ်ပေကျံနေသည်။
ပက်လက်အနေအထားဖြစ်သော ထွန်းနောင်ဆီးခုံပေါ်၌ ပုံကျ အိုင်ထွန်းနေသော ညိုမြီသုတ်ရည်များသည် သင်းချို စူးရှသော အနံ့ပြင်းပြင်းကို ထုတ်လွှတ်လျက်ရှိ၏။ ညိုမြီ့ အိပ်ခန်းလေးထဲ၌ သုတ်ရည်အနံ့က ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေး ပျံ့လွင့်နေသည်။
ထွန်းနောင်က ဟန်ဆောင်နေသည့်ကြားမှ ခါးကို မသိမသာလေးကော့ကော့ပေးကာ အပေါ်မှ စွပ်ကျလာသည့် ေ–ာက်ပတ်ထဲသို့ –ီးကို အလိုက်သင့်လေး ဆီးကြိုသွင်းလိုက်၏။
မည်မျှပင် ဟန်ဆောင်နေဦးတော့ မာကနဲ တင်းကနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သော ကြွက်သား အရိုးအကြောများကြောင့် ေ–ာက်ပတ်၏ ခံစားမှုသည် ထူးခြားစွာ အရသာ ရှိလာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ညိုမြီက ထွန်းနောင်မျက်နှာကို မယုံသင်္ကာနှင့် အကဲခပ်သလိုကြည့်သည်။

အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသော ထွန်းနောင်လည်ပင်းမှ သွေးကြောကြီးများက ဖောင်းကြွနေကြသည်။ နက်မှောင်သော ဆံစအချို့က နဖူးပြင်ဝယ် ချွေးစေးတို့နှင့် ကပ်နေသည်။ နှာသီးဖျားတွင် ချွေးပေါက်လေးများ သီးနေသည်။
သူ့မျက်နှာက အိပ်ပျော်နေသည်ထက် မိုန်း၍ အသာခံနေသလိုနှင့် ပိုတူနေလေသလားဟု ညိုမြီ ရင်ထိတ်စွာ ကြည့်၏။ အိပ်ဆေး တန်ခိုးနှင့် မိန်းမောမှုတော့ ရှိနေမည်ထင်သည်။
ယခု နိုးလာလျှင်ကော...
နိုးလာလျှင် ညိုမြီ ဘာမှမပြောတတ်။ မခံချင်စိတ် စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည်ကို ကြောက်သောစိတ်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် မကြံစည် မပြုလုပ်အပ်သော အရာကို ညိုမြီလုပ်နေခြင်းပင်။
ခင်စိုးနွယ်ကဲ့သို့ မာနကြီးသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုမှ ထွန်းနောင်က အရယူနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ထွန်းနောင်တို့ ယောကျ်ားလေးအသိုင်းအဝိုင်း၌ အကယ်ဒမီရနေသည်။
ယင်းသို့ပင် မ ဆိုလျှင် ‘ဆခမ’ သီးပင် မစားပါဟု ကြွေးကြော်နေသော ထွန်းနောင်လို ဥစ္စာပေါ ရုပ်ချောတစ်ယောက်ကို ခင်စိုးနွယ် ကြိုးကိုင်နိုင်ခြင်းအတွက်လည်းကောင်း၊ တိတ်တခိုး ကြိတ်ပိုးခဲ့သော ညိုမြီကို ကျော်ဖြတ်သွားခြင်းအတွက် လည်းကောင်း ညိုမြီတို့ဝန်းကျင်မှာ ခင်စိုးနွယ်က နှစ်ထပ်ကွမ်းအကယ်ဒမီ။
ယခုတော့ ညိုမြီက ပူးတွဲချန်ပီယံမလေး။
အချစ်နှင့်စစ် တွင် မတရားဘူး ဟူသော စကားမရှိသည့် အဆွေးမြေ့ဆုံး စကားတစ်လုံးကို ပြန်လည်တူးဖော်အသုံးချကာ ထွန်းနောင်ကို အပီကျွေးပြစ်လိုက်သည်။
ထွန်းနောင် မစားလျှင် ဖောင်း စားရပြီ။ စားတော့ ညိုမြီအတွက် ကင်းပေါက်သွားပြီ။ ညိုမြီလက်ထဲမှ ကာမ ကင်းတစ်ကောင်ထဲဖြင့် ခင်စိုးနွယ်၏ နှလုံးသားစစ်တလင်းကို သွားလိုသွား ပြန်လိုပြန် လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရသွားပြီပေါ့ မပိုင်ဘူးလား။ ...
“ အ .. နာတယ် ညိုမြီ ”
လွှတ်ကနဲ အော်လိုက်သော ထွန်းနောင် အသံကြောင့် ညိုမြီလန့်သွားသည်။ စိတ်ကူးလေး တယဉ်ယဉ်ဖြင့် ဖိဆောင့်နေမိသော မိမိအဖြစ်ကို ညိုမြီသတိရသွားသည်။
“ အို ဆောရီး သိပ်နာလားဟင် ”
“ နာတယ် ထိပ်က အရေပြားလန်သွားသလိုပဲ ”
ညိုမြီက သူမ၏ ေ–ာက်ဖုတ်ထဲသို့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီးဝင်နေသော ထွန်းနောင်–ီးကြီးကို ဖင်ကြွကာ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ကြီးမားပြောင်လက်နေသော ေ–ာက်ရည်များ စိုရွှဲနေသော –ီးကြီးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလျှက် ညိုမြီေ–ာက်ဖုတ်ထဲမှ ပြစ်ပြစ် ဟု မြည်ကာ တဖြေးဖြေးထွက်လာသည်။
အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့သော ထွန်းနောင်ခမျာ –ီးထိပ်အရေပြားကြိုးလေး စုတ်ပြတ်သွားမှုကြောင့် ကောင်းလွန်းလှသော ကာမအရသာကိုပင် မချင့်မရဲကြီး ခံစားနေရပုံပေါ်လွင်လာသည်။
ညိုမြီ ရှက်၏။ အိပ်ဆေးတန်ခိုးဖြင့် စိတ်ချစွာ အိပ်မောကျနေပြီ ထင်ထားသော ထွန်းနောင်တစ်ယောက် မမျှော်လင့်ပဲ နာကျင်စွာ ငြီးညူလာမှုကြောင့် စကားရော ဖောရောဖြင့် တန်ဖိုးကြီးလှသော ရွှေချောင်းကြီးတစ်ချောင်းကိုင်ကြည့်သလို တယုတယ လေးကိုင်တွယ်၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ီးထိပ်တွင် နီရဲသော အသားနုကို သီးစွာတွေ့ဖူးရ၏။ ီးကို အနီးကပ် သည်တစ်ခါသာ မြင်ဘူးသော ညိုမြက အသေအချာပင် ဖြဲ ၍ကြည့်မိလိုက်သည်။
" အား ကျွတ်ကျွတ် နာတယ် "
" အို ... ဒီနားကလား ဆောရီးနော် "
ညိုမြက ထပ်မံ၍ ဆောရီးရင်း ီးဒစ်ကို ငုံ့ကြည့်မိလိုက်လေသည်။
ပါးလွှာသမျှ နီရဲနေသော ီးဒစ်အောက်မှ မေးသိုင်းကြိုးလေးမှာ ပြတ်ထွက်နေသည်။
ထိုနေရာမှ သွေးလေးများ စိမ့်ကျယိုစီးနေသည်။
" အယ် သွေးတောင် ထွက်ကုန်ပြီ "
ညိုမြီ တကယ်လန့်သွားသည်။ ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းဖြူဖြူလေးများ မရဲတရဲ လွှတ်လိုက်မည့်ဟန်ဖြင့် ထွန်းနောင်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။
အံကြိတ်ထားသောကြောင့် ထွန်းနောင် ပါးရိုးကြီးများ တင်းထောင်နေသည်။ နှာသီးဖျားလေးက နီရဲနေ၏။ ခပ်ဝဲဝဲ မျက်ရည်ကြည်တို့ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းဝေ့လျက် ရှိသည်။
(သူတကယ်နာနေရှာတာ) ဟူသော ဂရုဏာအတွေးလေးဖြင့် ရက်အားနာလေး ပြုံးလိုက်ရင်း။
" ညိုမြီ လုပ်ပေးမယ်နော် သက်သာသွားအောင်လေ "
" ဘာလုပ် အုံးမလို့ လဲ "
ထွန်းနောင်ထံမှ ထွက်လာသော လေသံက နာကျင်မှု မကျေနပ်မှုတို့ဖြင့် အစာမကြေသော အသံ။
ညိုမြီက သူမအပြစ်နှင့် သူမမို့ ခေါင်းလေးကို ငုံ့၍ ီးထိပ်အသားနုလေးကို လျှာလေးနှင့် အသာအယာ ရက်ပေးလိုက်သည်။
နွေးထွေးသော လျှာလေး၏ အထိအတွေ့ကြောင့် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ဖျင်းကနဲ စိမ့်ကျင်စွာ ကောင်းမွန်သော အရသာကို ခံလိုက်ရပြီး ီးတန်ကြီးမှာ ထန်ကနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။
" အ အား ဟင်းဟင်းဟင်း "
ီးကို လျှာနှင့် အယက်မခံဘူးသော ထွန်းနောင်၏ အကြောအချဉ်များက တုံ့ကနဲ တုန်ခါလျက် ဒူးနှစ်လုံး ဆတ်ကနဲ ထောင်ကြွသွားမိလေသည်။

ထောင်တက်လာသော ဒူးနှစ်လုံးကို ညိုမြီက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာဖိချရင်းရွှန်းစို ပြောင်လက်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးအစုံဖြင့် ီးထိပ်ကြီးကို ဖြွတ်ကနဲ စုပ်ယူလိုက်သည်။
" ဗလွတ်... ပြွတ် "
" အို့ အိုး ကျွတ်ကျွတ် ဟင်းဟင်းဟင်း "
နာကျင်ခြင်းများ အံ့ဩစရာ ကောင်းအောင် ကင်းစင်သွားသည့် နည်းတူ ီးတန်ကြီးကို ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ထားသော သွေးကြောကြီးများကြွထာကာ ဖိုးဖိုးဖတ်ဖတ် တုံ့သွားမိ၏။ ကုတင်နှင့် ထိကပ်နေသော ဖင်ကြီးများကလည်း အလိုအလျောက်ကြွတက်သွားကာ ညီမြီပါးစပ်ထဲ ပိုမိုတိုးဝင်စေရန် ကော့တင်ပေးလိုက်မိလေသည်။
နွေးထွေးသော အာငွေ့လေးများကြောင့် ီးစုပ် ခံရခြင်းအရသာမှာ ဇာက်ပတ်ရသည်နှင့် မတူတမူးခြားကာ အရသာ တစ်မျိုးတွေ့လျက် မေ့မူးမတတ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။
" သက်သာ လားဟင် "
" အင်း... အင်း... အဲ့ဒါ သက်သာသလိုပဲ "
ထွန်းနောင်က ညိုမြီ သူ့ီးကို ပါးစပ်မှ ချွတ်၍ စကားပြောသည်ကိုပင် မကြိုက်ချင်ပြန်။ ပြင်ပလေနှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် ဒါဏ်ရာက စပ်ချင်သည်။ အလိုက်သိသော ညိုမြီကလည်း ထပ်မံ၍ ငုံစုပ်ပြန်၏။
" ပြွတ်... ပလွတ်... ပြွတ် "
" ဟ ဟ .. အား "
ထွန်းနောင် အသည်းတွေလှပ်ကနဲ အေးစိမ့်ကျင်တက်သွားရ၏။
ဒစ်အောက် အရစ် နက်နက်လေးထဲသို့ လျှာဖျားလေးကို ထိုးကလိပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် နဖူးမှ ခြေဖဝါးတိုင်အောင် ဖြိုးဖြိုးဖျင်းဖျင်း ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။
ပက်လက်လှဲ အိပ်ထားသော ထွန်းနောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘတ်ကနဲ တစ်ဆစ်ချိုးထိုင်သွားလေသည်။
ကြီးမားကြံခိုင်လွန်းသော ထွန်းနောင်၏ ရင်အုပ်ကြွက်သားကြီးများက လှိုင်းထသလို နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှုပ်ရှားနေသည်။
နက်မှောင် ဖားဝေသော ညိုမြီ၏ဆံပင်များကြားသို့ လက်နှစ်ဖက်ရှိ လက်ချောင်းများ ထိုးသွင်းကာ ခေါင်းကို အုပ်ကိုင်ရင်း မသိမသာလေး ဖိချလိုက်လေသည်။
" ပြွတ် အွန့် ပြွတ် အွန်း အွန်း "
ညိုမြီ နှာခေါင်းမှ ပြင်းထန်စွာ ရှုထုတ်လိုက်သော လေပူပူများက ထွန်းနောင် ဆီးခုံလမွေးကြမ်းကြီးများကို ကျော်၍ ဆီးခုံတစ်ဝိုက်ကို ပူနွေးနေစေသည်။
ထွန်းနောင်ဖိချပေးလိုက်သော အရှိန် ကြောင့် ညိုမြီပါးစပ်ထဲသို့ ီးတန်ကြီးက အရင်းမရောက်တရောက် အထိဝင်သွားသည်။
ပါးစပ်ထဲ၌ နူးညံ့နွေးပူသော လျှာလေးက အငြိမ်မနေ၊ ီးဒစ်လည်းကောင်း၊ ီးတန်ကြီးတစ်လျှောက်ကို လည်းကောင်း၊ မျှော့မည်းကြီး တစ်ကောင်နှယ် တလန်းလန်းရွေ့လျားထိပေးနေပေရာ။ ီးအချောင်းမှ စိမ့်ဝင်လာသော အရသာထူးသည်

ထွန်းနောင်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ထူးကဲသော အရသာတစ်မျိုးကို ခံစားမိလိုက်လေသည်။
“ ပြွတ် ဖြစ် ပလပ် ပလွတ် ပြစ်ပြစ်ပြွတ် ”
ညိုမြီကလည်း ထွန်းနောင်စိတ်များ ထန် လာမှန်းသိလေ စုပ်အားက ပြင်းလေဖြစ်သဖြင့် အားတက်တရော စုပ်ပေးလိုက်၏။
အဝတ်ဆို၍ လက်တဝါးစာမျှပင် မရှိသော ညိုမြီ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ထွန်းနောင်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပေး၏ ။
ပြန့်ပြူးတင်းရင်းသော ကျောပြင်လေးကို ရွရွလေး ပွတ်ပေး၏။
ထိုမှ စုန်ချီဆန်ချီပွတ်ပေးရင်း ကားစွံ့နေသော တင်ပါးကြီးကို လက်ကရောက်သွားပြန်သည်။

ညိုမြီကလည်း ထွန်းနောင် လက်လှမ်းမီ စေရန် ဖင်ကြီးကို ရွှေ့လျားတိုးကပ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ နေရာ အနေအထားက ညိုမြီဖင်က ထွန်းနောင်မျက်နှာနှင့် နီးကပ်သွားလေတော့သည်။ ကာမ ရာဂ စိတ်သည် အံ့စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ ရာဂစိတ်ထန်နေသော အချိန် ရွံစရာနှင့် ရှက်စရာ ဟူသော ဟီရိဩတ္တပ တရားသည် လွင့်စင်လျက် ရှိနေပေသည်။ ဤခံစားမှုမျိုးကို အိမ်ထောင်ရှင်များနှင့် မိန်းမလိုးဖူးသူ ယောကျ်ားအချခံဖူးသူများသာ ကြုံဖူးကြပေလိမ့်မည်။
ညိုမြီ ဖင်ကြီး မျက်နှာဘက်လှည့်လိုက်သည်နှင့်ပင် ထွန်းနောင်က ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းကို ဖြဲကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ခရေပွင့်ပမာ ရှုံ့တွလျက် တစ်ခါတစ်ရံ ပွစိပွစိဖြစ်နေသော စအိုပေါက်ကလေးအောက်မှ အကွဲကြောင်းလေးအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားသောအခါ ယနေ့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းရှိ ယောကျ်ားများကို ဒုကအကြီးအကျယ်ပေးလျက်ရှိသော “ ေ–ာက်ပတ် ” ဆိုသည့် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကို ပြဲပြဲအာအာကြီးတွေ့ရပေ၏။
ေ–ာက်ပတ်နှစ်ခြမ်းက ကုန်းလျက်ကားထားစဉ်တွင် လှည်းဒေါက်ခွနှယ် အောက်ခြေကားလျက် ရှိပေသည်။ အဖျားပိုင်းသည် နီရဲသော အသားအမျှင်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသည့် ေ–ာက်စိလေးကို တွေ့ရသည်။
စင်စစ် ထိုအစိလေးကသာ ေ–ာက်ပတ်တစ်ခုလုံး၏ အချက်အချာကြီးဖြစ်ပေသည်။
ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ညိုမြီဖင်ကြီးက လက်နှင့် စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်ကြည့်ရာ အအေးခန်းထဲမှ အသားတုံးကြီးတစ်တုံးနှယ် အေးစက်နေပြီး ကြာဆူးလေးများနှယ် ကြက်သီးဖုလေးများကို စမ်းသပ်မိလိုက်လေသည်။
ထွန်းနောင် ထိုကဲ့သို့ ဟိုကိုင် ဒီကိုင် ကိုင်တွယ်ခြင်းကို ညိုမြီ ယားလေသည်ထင်ပါသည်။ ဖင်ကြီးကို ပိုမိုကော့တင်လျက် ဘယ်ညာနွဲ့ယမ်းပြစ်လိုက်လေသည်။
အကယ်၍သာ ီးတစ်ချောင်းလုံး ေ–ာက်ပတ်ထဲ ရောက်ရှိနေစဉ် ယင်းသို့ ဘယ်ညာယမ်းခါပေးပါက အရသာ အထူးတွေ့မည့် လှုပ်ရှားမှုပေပဲဟု ထွန်းနောင်၏ ယော်ကျားစိတ်က အလိုလိုသိလိုက်မိပြန်သည်။
ညိုမြီက ီးကြီးကို ပါးစပ်နှင့် တစ်လုံးတစ်ခဲ စုပ်လိုက် ထုတ်လိုက် လုပ်ပေးနေချိန်၌ ထွန်းနောင် အကြော အချဉ်များက ဦးနှောက်မှ ချင့်ချိန်စဉ်းစားမှု မှန်သမျှကို တော်လှန်ထား၏။
ထို့ကြောင့်လဲ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးတို့ကို တဒင်္ဂမေ့လျော့ကာ နီရဲပြဲအာနေသော ေ–ာက်ပတ်ပြဲပြဲကြီး အတွင်းသို့ လျှာထိုးထိုးသွင်း ကလိပေးလိုက်မိလေတော့သည်။
ညိုမြီကလည်း နို့နှစ်လုံး ဘောင်ဘင်ခပ်အောင်ပင် လှုပ်ရှားကာ ီးကြီးကို မီးကုန်ယမ်းကုန် စုပ်ပေးလိုက်လေသည်။
ေ–ာက်ပတ်ကို လည်းကောင်း ီးကိုလည်းကောင်း သာမန်ခြင်းမှ လွန်ကဲစွာ စုပ်နေယက်နေကြသော လူသတ္တဝါနှစ်ဦး၏ ကာမရာဂဆက်ဆံမှုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝမေ့နေစေပေသည်။

× ×

“ အချစ် ” ဆိုသော အရာကို လူသားများက အမျိုးမျိုးဖွဲ့နွဲ့တင်စားကြသည်ကို ကြားဖူး ဖတ်ဖူးလေသည်။ သို့တိုင်အောင် “ နွယ် ” ကတော့ ထွန်းနောင်အပေါ်၌ ချစ်ခြင်းသဘောမှာ အလိုးခံလိုခြင်း မဟုတ်ဟုတော့ ထင်ထားသည်။
သို့သော် အချစ် ကို နံ့နံ့စပ်စပ် မသိခင်မှာပင် ခြင်းဟူသော အနက်ရှိုင်းဆုံးဂိတ်ဆုံး ကို နွယ်သိခဲ့ရသည်။
အိန္ဒြေတို့ သိက္ခာတို့ဆိုသော လူ့စည်းကမ်းတွေလည်း နှစ်ယောက်တည်း ကာမစပ်ယှက်ကြသောအခါ အဝေးကြီးလွင့်သွား၏။
နွယ်လောက် ရှက်တက်ကြောက်တတ်တာ ရှိအုံးမလား… ။
တပတ်လျှိုလေးထုံးပြီး လက်ရှည်အကျလေးနဲ့ ချိတ်ထဘီလေးတွေမှ ရွေးဝတ်တဲ့ နွယ် ဟာ အိန္ဒြေရှင်မလေး အဖြစ်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြော်ကြားနေတာပဲ။
ထွန်းနောင်ခေါ်သွားပြီး အိမ်တစ်အိမ်မှာ မိကြတော့ အခုအိန္ဒြေတွေ ကုန်ရော။ အရှက်တွေ ပြောင်ရော။ ဒူးနှစ်ချောင်းထောင်ပြီး အားရပါးရကြီး ဖြဲခြင်းကို ခံလိုက်ရတဲ့ အခါ နောက်ပိုင်း ေ–ာက်ပတ်တစ်ခုလုံး ဖူးယောင်ပြီး ဖိုကချကာစ ပေါင်မုန့်ကြီးလို မို့နေလို့ နှစ်ယောက်သားကြည့်ပြီးတော့တောင်မှ ရယ်ကြသေး ဟင်းဟင်းဟင်း။
သူ့ ီးကလဲ တစ်ချက်ဆိုတစ်ချက် မျက် ကနဲ ခံစားရတာ။ ဒါကတော့ တစ်ခြားယောကျ်ားလေးတွေ အလိုးမခံဘူးတော့ ထွန်းနောင် ီးကိုပဲ ီးထင်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။

ဟော အခုတော့ ကြည့်လေ…
ညိုမြီဟာ နွယ်ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးပါ။ ဒါပေမယ့် နွယ်အချစ် တနည်းအားဖြင့် နွယ့်ေ–ာက်ပတ်ကို တသက်လုံး လိုးဖို့ လိုင်စင် ထုတ်ထားတဲ့ ီးကို ကြားဖြတ်လုတယ်။
ထားပါတော့လေ။ ဒါကလည်း ထွန်းနောင်ကပါတာကိုး။ နွယ်ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စုပ်နေ

ရက်နေကြတယ်လေ။
ဒါ ဘယ်နိုင်ငံက ယဉ်ကျေးမှုပါ၊ ဘယ်လူမျိုးတွေရဲ့ အလေ့အကျင့်စရိုက်ပါလို့ နွယ်မပြောလိုပေမဲ့ ခွေးထီးနဲ့ ခွေးမ လိုးခါနီး ရက်ကြ စုပ်ကြတာ နွယ်မြင်ဖူးခဲ့သားပဲ။
မနာလိုလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ နွယ်နဲ့လိုးစဉ်တုန်းက သူ့ ီးကို ကိုင်ပြီး ဂွင်းတိုက်ပေးတာကလွဲပြီး မပိုခဲ့ဘူး။
သူကလည်း နွယ့် ဖောက်ခေါင်းလေးထဲသို့ လက်ခလယ်နဲ့ ထိုးမွှေပြီး တစွပ်စွပ် ဆွပေးတာက လွဲပြီး မပိုဘူး။ အခု ဒီဟာမ နဲ့ကျမှ ဖောက်ဖုတ်ကို ဖြဲပြီး လျှာကြီးနဲ့ ရက်နေတာ။ ကျွန်မတော့ နှလုံးနာလို့ မဆုံးဘူး။
ညိုမြီအိမ်ကို နွယ်ရောက်တော့ အသံတွေ တိတ်နေတယ်။ အရင်ကလိုပဲ ကောင်မ တစ်နေရာရာမှာ စာဖတ်နေသလား။
သိုးမွေးပဲထိုးနေသလားဆိုပြီး ခြေဖွပြီး တက်လာခဲ့တာ။ “ တပြွတ်ပြွတ် ” အသံတွေ ကြားလို့ ညိုမြီ အခန်းထဲ ချောင်းကြည့်တော့ … ။
နွယ့်မျက်လုံးတွေ ပြာဝေကုန်တယ်။
ဦးနှောက်ဟာ အပိုင်းပိုင်းကွဲပြီး လွင့်စင် ထူပူကုန်တယ်။ သတိလက်လွတ်ဖြစ်အောင်ကို ခံစားရတာ။ ပထမတော့ ခြေထောက်တွေ တောင့်ကုန်တယ်။ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ကုန်တယ်။ ရင်ထဲက လှိုက် လှိုက်တက်လာပြီး ငိုချင်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်အဲ့သလို ဖြစ်ရတာလဲလို့ မမေးနဲ့။ ကိုယ်နေကျ မိန်းမ သူများနေတာတွေ့တဲ့အခါ ကိုယ်နေကျ ီးက တခြား ဖောက်ပတ်ကို လိုးတဲ့အခါ အဲ့ဒီခံစားမှုက ထောင်းကနဲ ဝင်လာတာပဲ။ အင်းလေ မကြုံဖူးသေးတဲ့ လူတွေနားလည်အောင် ရှင်းပြရတာ အတော်ခက်သားပဲ။
အနီးအနားမှာ သေနတ်ရှိရင် ပစ်မှာ အမှန်ပဲ။ အမြောက်ရှိရင်လဲ တေ့ပြီးတော့ကို ပြစ်မှာ။ ဒါး… လုံဒုတ် ဆိုတဲ့ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ မပါသွားတာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ ပါသွားရင် ကျွန်မ လုပ်မိမှာ။
အစတော့ ထူပူသွားပြီး အဝတ်ဗလာနဲ့ ကာမအရသာထူးကြီးကို ခံစားနေကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး တလှိုက်လှိုက်တက်လာတဲ့ ငိုချင်စိတ်ကိုမြိုသိပ်ရင်း ပြန်လှည့်သွားဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ညိုမြီ အခန်းက ပြူတင်းပေါက်တစ်ပေါက်က တစ်ဖက်ပွင့်နေတော့ အလင်းရောင် ထင်ထင်ရှားရှားနဲ့ ညိုမြီ စုပ်ပေးနေတဲ့ ထွန်းနောင် ီးကြီးကို မြင်ရတယ်။
အကြော ပြိုင်းပြိုင်းထနေတဲ့ ထွန်းနောင်ရဲ့ ီး ကြီးမား တုတ်ခိုင်တဲ့ ီးကြီးဟာ ကျွန်မဖောက်ပတ်ကိုလဲ ဖူးတာပဲ။ ဒီအရသာ ဒီအတွေ့ထူးက ီးကြီးကို မြင်ရမှ ရိပ်ကနဲ အသိဝင်လာပြီး လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရပြီဆိုတဲ့ အသိ တခြားဖောက်ပတ်ကို ပြီးသား ဆိုတဲ့အမြင်တွေက ဘာမဟုတ်တဲ့ ရှောမွေးကို ဗာရာဏသီ ချဲ့မြင်ပြီး ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားမိတယ်။
ကျွန်မ ပြေးဝင်သွားတော့ ပထမဆုံး မြင်တာက ထွန်းနောင်…
“ ဟင် .. နွယ် ”
“ ဘာ နွယ်လဲ .. လူယုတ်မာ ခွေးတိရိစာန် ”
အဝတ်မဲ့သူ ကျောပြင်ကြီးကို ထုရိုက် ကုတ်ဖဲ့ ပြစ်လိုက်တယ်။ ဖင်ပူးထောင်းထောင်ပေးရင်း ီးစုပ်နေတဲ့ ညိုမြီက ကမန်းကတမ်း ကုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ချွတ်ထားတဲ့ ထဘီကို ကောက်စွပ်တယ်။ ထွန်းနောင်ရဲ့ ီးကြီးဟာ ငြိမ်းပြိုကျသွားတဲ့ ကျောက်တိုင်ကြီးလို ဟိုသည် ယိမ်းယိုင်နေတယ်။
ကျွန်မ မျက်စေ့က အဲ့ဒီကိုပဲ ရောက်တယ်။
ဒါကြီးကို မြင်ရလေ ကျွန်မဒေါသတွေ အငွေ့တထောင်းထောင်းထအောင် ဆူပွက်ကုန်လေပါပဲရှင်။
“ ညိုမြီ နင်ကရော ဒီလောက် ခံချင်နေရင် တခြား ီးရှာပါလား ဟဲ့။ ဒါငါ့ကို ိုးနေတဲ့ ီးမှန်း နင်မသိဘူးလား ”
ကျွန်မ ပါးစပ်က အညစ်ညမ်းဆုံး စကားတွေဟာ မရည်ရွယ်ပဲ ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ အိန္ဒြေသိက္ခာ ရှိလှပါတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အမှတ်တွေပေးထားတဲ့ ကျွန်မ ကိုယ့်ပါးစပ်က ဒီလိုမျိုး ညစ်ညမ်းတဲ့ စကားတွေထွက်လာတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အံ့ဩရပါတယ်။
“ နွယ် တိုးတိုး ကိုယ်ပြောအုံးမယ် ”
“ မပြောနဲ့ တိုးလဲမတိုးနိုင်ဘူး… ဒီနေ့ ဒီအချိန်က စပြီး ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာမှ မပတ်သတ်ဘူး မှတ်ပါ။
ကျွန်မမှာ ီးမရှားဘူး မိနွယ်ကို ိုးချင်နေတဲ့ လူတွေ တစ်ပုံကြီး သိလား ”
ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီစိတ်တွေ ဝင်လာရင် ဘာဆိုဘာမှ မမြင်တော့ဘူး။ နွယ်လေ ထွန်းနောင်ကို ရိုက်ပုတ် ကုတ်ဖဲ့လို့ အားမရဘူး။ ညိုမြီကိုပါ ပါးနားတွေ စွပ်ရိုက်ပြစ်လိုက်တယ်။ နွယ် ဘယ်လိုပြန်ထွက်လာတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် လမ်းမပေါ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ် ဆိုတာ ပြန်ပြီး စဉ်းစားလို့ကို မရတော့ဘူး။

× ×

တရားခံ အစစ်က ကတ်နက်။
ညိုမြီနဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ပြန်ပြီးတွေးမိတာ တူးမာနဲ့ ပြန်ဆုံခဲ့ကြတဲ့ သိမ်ကြီးဈေးအပေါ်ထပ်ကို သွားခဲ့မိလို့။
အဲ့ဒီလို သွားဖြစ်အောင်က ကတ်နက် ဆတ်ဆော့တာ တူးမာလေးကို ရှေ့ထားပြီး တူးမာအမေ ညိုမြီ နဲ့ ဖြစ်ခဲ့သမျှ စဉ်းစားမိနေခဲ့တယ်။

ညိုမြီဟာ နံရံကို ကပ်ပြီး နွယ် ရိုက်ခဲ့လို့ နီရဲနေရှာတဲ့ သူမရဲ့ ပါးလေးတွေကို ပွတ်နေရှာတယ်။ ထွန်းနောင်ဟာ

လူသားတစ်ယောက်ပဲမို့လား ညိုမီကို စူးစူးရှရှကြီး ကြည့်နေမိတဲ့ သူ့အကြည့်တွေ အသွင်ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ သနားခြင်း အနောက်မှာ ရာဂ မီးညွန့်လေးတွေ ပြန်လည် ရှင်သန်လာကြတယ်လေ။
မလုံ့တလုံ ရင်လျားထားတဲ့ ညိုမီထဘီလေးကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲချွတ်လိုက်မိတော့ ဝင်းဝင်းဝါဝါနေတဲ့ နို့လေးနှစ်လုံးဟာ မုံ့ပေါင်းလေးတွေလို ပုံ့ပုံ့အိအိ လုံးလုံးတင်းတင်းလေး ပေါ်လာတယ်။
ညိုမီ မျက်နှာလေးမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု စိုးရိမ်မှုတွေနဲ့ ထွန်းနောင်ကို မယုံသင်္ကာကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှည်လျားမဲနက်ပြီး အကြောကြီးတွေ ထောင်နေတဲ့ ထွန်းနောင်ရဲ့ ီးကြီးကို မတ်ကနဲ မတ်ကနဲ မြင်လိုက်ပြန်တော့ အခုန တဒင်္ဂလေး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေဟာ ပွဲလန့်သွားသလိုပဲ ပြန်ပြီးပျောက်ကုန်တယ်။ နွေးထွေးချိုမြိန်တဲ့ ရှုတတ သူ့အနမ်းက နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖိစုပ်လိုက်ပြန်တော့ ညိုမီ ဆုတ်ကိုင်ထားတဲ့ ထဘီဒေါင့်စွန်းကြားကနေ ေ–ာက်မွှေးလေးတွေကို ဖွဖွရွရွ ဆုတ်ကိုင်ပေးနေတယ်။ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထရင်း မျက်လုံးအစုဟာ အိပ်မွေ့ချ ခံလိုက်သလို မှေးကျကုန်တယ်။ အိအိတင်းတင်းလေး မို့မောက်နေတဲ့ နို့နှစ်လုံးဟာလဲ သူ့လက်ထဲမှာညှစ်လိုက်နယ်လိုက် စို့လိုက်နဲ့ ေ–ာက်ခေါင်းထဲကစိမ့်စီးဆင်းလာတဲ့ အရည်ကြည်တွေဟာ ပေါင်ဘေးကနေ တကောက်ခွက်အထိ စီးကျကုန်တယ်။
သူလဲ စိတ်ကြိုက်မွှေနှောက် နယ်ပယ်ပြီးမှ
“ ကုတင်ပေါ်မှာ ကြရအောင်နော် ”
လို့ အသံတုန်တုန်မောမောကြီးနဲ့ ပြောတယ်။ ညိုမီလဲ့တန်နေ မောနေတာပါပဲ။ ကုတင်ဆီကို ရွှေ့လျားသယ်ဆောင်နေတဲ့ ခြေထောက်တွေဟာ ချိနဲ့ ယိမ်းထိုးနေတယ်။ ကုတင်ပေါ်ကို လေးဘက်ကုန်း အတက်မှာ။...
“ အဲဒီ ပုံစံအတိုင်းပဲနေ ညိုမီ ”
ထွန်းနောင်ဟာ အရင်းက ကိုင်ထားတဲ့ သူ့ လိင်တန်ကြီးကို ညိုမီရဲ့ ပြူးအာနီရဲနေတဲ့ ေ–ာက်ပတ်ထဲ အသာတေ့လိုက်တယ်။ ပူနွေးတင်းမာနေတဲ့ ေ–ာက်ပတ်ထဲ အသာတေ့လိုက်တယ်။ ပူနွေးတင်းမာနေပေမဲ့ နူးညံ့နေတဲ့ ီးထိပ်ကြီးဟာ အစိလေးကို ထုတ်ကနဲ ခလုပ်တိုက်ပြီးမှ ေ–ာက်ခေါင်းဝမှာ ညင်ညင်သာသာလေး စို့မိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ညိုမီဘဝ တစ်ခုလုံး အတွက် တစ်သက်လုံးမမေ့နိုင်လောက်အောင် ခံစားရတဲ့ အရသာထူးတစ်ခုပါပဲ။
“ မင်း သိပ်ခံချင်နေပြီလား ညိုမီ ”
သူ့ အသံက တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမချမ်းသလို နဲ့ အံကြိတ်ပြီးပြောလိုက်တဲ့ အသံမှန်း ညိုမီသိပါတယ်။ ညိုမီသိသိကြီးနဲ့ ခလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ခေါင်းငြိမ့်ပြတယ်။ အတွယ်အတာ ကင်းတဲ့ နို့နှစ်လုံးဟာ တွဲလွဲလှုပ်ရမ်းနေတယ်။ ကုန်းထားတဲ့ ဖင်ကြီးဟာ တေ့ထားတဲ့ သူ့ီးကြီးဆီကို တိုးတိုးပေးနေမိတယ်။
“ အင်းလေ မင်းအတွက် ငါအကောင်းဆုံး လိုးပေးပါမယ် ”
သူ့အသံဟာ မသိမသာ မကျေနပ်သံပါနေသလို နို့နှစ်လုံးကို ဆုပ်ကိုင်လာတဲ့ သူ့လက်ကြမ်းကြီးတွေဟာ လိုတာထက်ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းခက်ထန်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ညိုမီ အံကြိတ်ခံနေခဲ့မိတယ်။
အင်မတန်နူးညံ့လှတဲ့ ေ–ာက်ပတ်ဝက အသားနုနုလေးတွေကို ရာဘာချောင်းကြီး တစ်ခုနဲ့ အတင်းထိုးသွင်းခံလိုက်ရသလိုပဲ ဖြစ်ကနဲ အသံကြီးဟာ ညိုမီရဲ့ ခြောက်ခြားရာ အိပ်မက်တွေတိုင်းမှာ အမြဲ ပါဝင်လာနေတော့တာပါပဲ။
“ ဖြစ် ဖြွတ် ဘွပ် ”
“ အမေ့ အ အ အ ”
ညိုမီ တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ရှေ့တိုးနောင်ငင်နဲ့ ယိမ်းထိုးသွားတယ်။ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်အောင် ဆောင့်ဆောင့်သွင်းလိုက်တဲ့ သူ့လိင်တန်ကြီးဟာ သားအိမ်ဝအထိ ဒုတ်ကနဲ ဒုတ်ကနဲ ပြေးပြေးဆောင့်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ညိုမီလေ သေးတွေ ဖြန်းဖြန်းပါချင်သွားအောင် ခံစားလိုက်ရပြီး ေ–ာက်ခေါင်းထဲကနေ သုတ်ရည်တွေ ဖြင်းကနဲ ဖြင်းကနဲ ပန်းထုတ်လိုက်မိတော့တာပါပဲ။
အမှားကို ဒုတိယ အကြိမ် ကျူးလွန်ခြင်းဟာ ပိုပြီး အရသာရှိတတ်ပြန်ပါတယ်။

ပြီးပါပြီ